

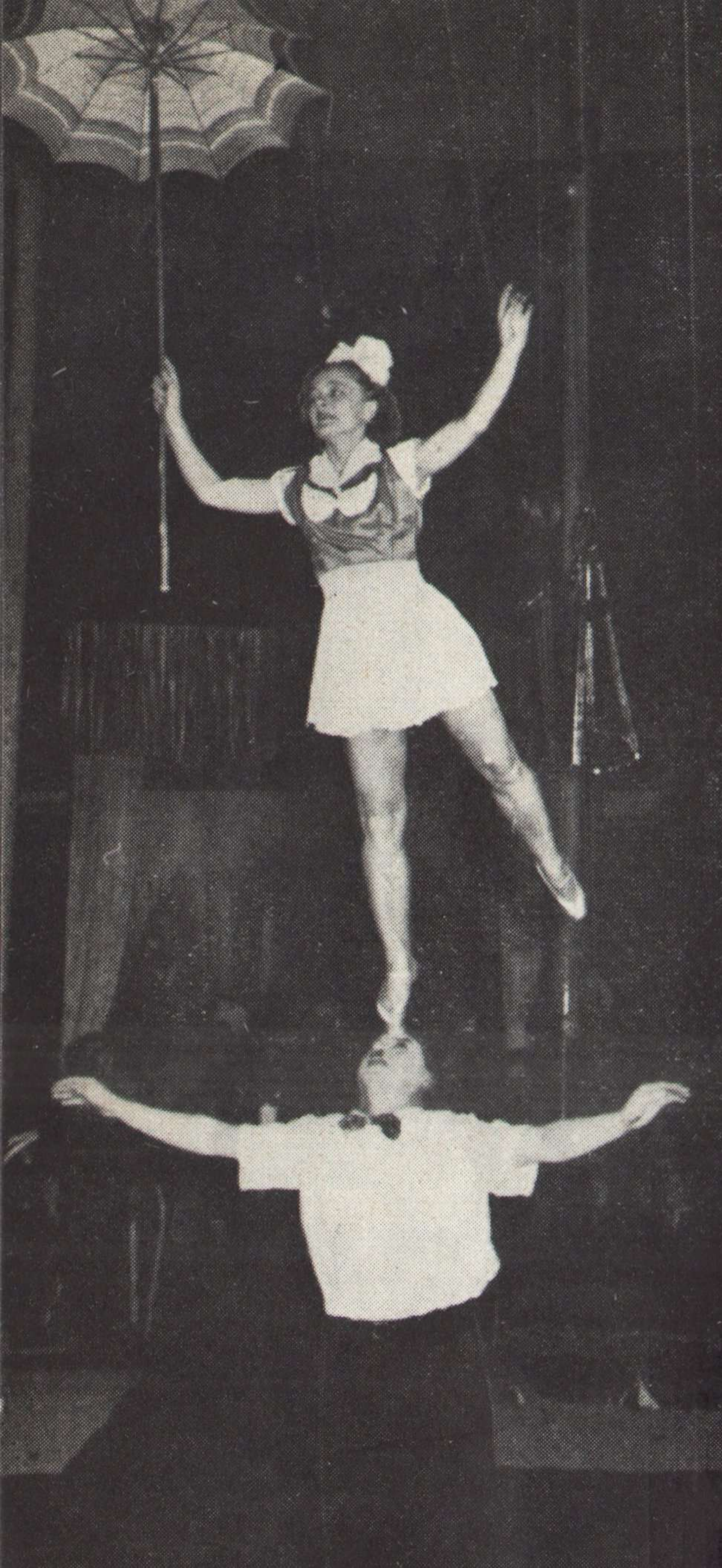
PI
1640

SCENA ȘI ECRANUL

NUMARUL 10

MAI 1958

CIRCUL DE STAT AL UNIUNII SOVIETICE

Unul din numerele de atracție oferite de Circul de Stat al Uniunii Sovietice.

În fotografie: Julieta Ferroni și Juri Gusev.

COPERTA I-a: ȚANDARICA UREAZĂ OASPEȚILOR LA FESTIVALUL INTERNAȚIONAL AL TEATRELOR DE PAPUȘI ȘI MARIONETE UN CALD ȘI TRADIȚIONAL „BINE AȚI VENIT!“

COPERTA IV-a: CONTELE DE LUNA (ȘERBAN TASSIAN) ȘI AZUCENA (ZENAIDA PALLI) INTR-UN MOMENT DRAMATIC DIN „TRUBADURUL“ DE VERDI, PE SCENA TEATRU-LUI DE OPERĂ ȘI BALET.

Editura de Stat pentru Imprimare și Publicații. Adresa redacției: Scena și Ecranul, str. Elie Radu 5, tel. 3.97.81.

Intîlnire

- Tu ești Tândărică ?
- Eu !
- Ce bine îmi pare că te cunosc. Eu sînt Buratino !
- Buratino ? Stai, că parcă am auzit eu ceva de tine !
- Ba bine că nu ! Aș vrea să văd și eu un băiețaș care să nu mă cunoască.
- Ia te uită ! ce aere îți mai dai ! Parcă n-ai fi și tu tot un băiețaș, ca și mine !
- Sînt ! Numai că eu, dragă Tândărică, am cîteva sute de ani mai mult.
- Cît ai spus ? Sute de ani ?
- Cum ai auzit. Meșterul meu m-a cioplit de mult, de mult de tot. Dar eu întîneresc mereu.
- Cum vine asta ?
- Uite, nu de mult, a scris despre mine chiar Alexei Tolstoi... N-ai citit „Cheița de aur“ ?
- Ba cum nu, se poate ? Dar stai Buratino, știi că e nostim ? Tu spui că meșterul tău te-a cioplit ?
- Chiar așa. Dintr-o bucată de lemn.
- Și pe mine la fel ! Și pe urmă și-a dat viață și te-a trimis la școală...
- Așa, așa !
- Și de cîte ori spuneai minciuni îți creștea nasul ?
- Cum ? Ei, asta de unde o mai știi ?
- Și cu mine s-a întîmplat la fel, Buratino. Chiar așa ! Nu e curios ?...
- Ba nu e curios de loc fraților !
- Ei dar tu cine mai ești ?
- Nu mă cunoașteți ? Eu sînt Pinocchio.
- Nu cumva ai fi și tu tot un băiețaș de lemn ?
- Ba cu voia voastră, chiar așa. M-a cioplit dintr-un butuc, pe urmă mi-a dat viață și m-a trimis la școală. Numai că m-am cam ținut de pozne...
- Și și-a crescut nasul ?
- Tu știi una și bună !
- Dar bine, Pinocchio dragă, și tu Buratino, te pomenești că pe lumea asta or mai fi multe păpuși ca noi ! Voi ce credeți ? Hei, dar ce e gălăgia asta ? Cine vine ?
- Bună ziua Tândărică, nu mă cunoști ? Sînt prieten bun cu unchiul tău Vasilache...
- Cum te cheamă ?
- Eu sînt Petrușka. A scris despre mine și Stravinski, compozitorul !
- Eu îi știu numai pe Mălineanu și Hurmuzescu.
- Dar pe mine mă cunoști Tândărică ? Sînt Polichinelle, cel cu secretul pe care îl știe toată lumea.
- Tândărică bun găsit ! Eu sînt Karagheozo.
- Și eu sînt Punch !
- Și eu Gurnivek !
- Hei, dar văd că s-au adunat păpuși din toată lumea !
- Păi nu e Festival ? Am venit cu toții la tine.
- Vă mulțumesc foarte mult fraților și unchilor și bunicilor — că văd că unli sînteți cam vîrstnici. Vă mulțumesc și cred că o să ne înțelegem.
- Auzi vorbă ! Cînd se înțeleg oamenii, se înțeleg și păpușile ! Că doar de povestit, avem fiecare, slavă domnului !...
- Atunci eu — ca gazdă — vă spun la toate bine ați venit și... petrecere bună !.

Scurta conversație despre MARIONETE și PĂPUȘI

Pentru a satisface interesul și curiozitatea spectatorilor noștri, am invitat la redacție pe Dorina Tănăsescu, mînuitoarea de marionete, Laureată a Premiului de Stat și pe actorul mînuitor de păpuși Justin Grad. Oaspeții noștri au venit însoțiți de „eroi”: cocostîrcul violoncelist și ursulețul Moțăilă, care s-au așezat cuminți, urmărind discuția.

— Care este deosebirea între marionetiști și păpușari?

— Dorina Tănăsescu: Mînuitorul de marionete transmite intențiile sale actorului de lemn prin intermediul firelor, pe care le ciupește întocmai corzilor unei harpe. De aceea el trebuie să fie înzestrat cu fantezia poetului, cu talentul actorului și răbdarea bijutierului.

Păpușa pe mîna este...

— Justin Grad: Este sectorul meu de activitate și aș dori să răspund eu. Mînuitorii păpușilor, transmit intențiile direct căci „mîna este sufletul păpușii” cum spune Obrazțov. Așa dar, ca păpușa să vibreze, păpușarul trebuie în primul rînd să-și trăiască rolul, să fie un actor bun. Lucrul este deci mai temperamental, mai spontan...

— Știm cum își lucrează rolurile actorul — om. Dar cum se pregătește un spectacol cu marionete și păpuși?

— Justin Grad: Mai întîi se face lectura la masă întocmai ca în teatrul „mare” pînă cînd actorul și-a creiat imaginea totală a personajului. De aici începe lucrul cu păpușa. După fixarea în mare a mișcării de-a lungul piesei (ținînd seamă de indicațiile regizorale) actorul își lucrează fiecare gest, fiecare mișcare, repetînd-o de zeci de ori, pînă găsește varianta ideală.

— Dorina Tănăsescu: Uneori pictorul nu găsește formula cea mai adecvată și atunci păpușa nu te inspiră în creația rolului: trebuie schimbată. De pildă Vera din „2:0 pentru noi” a fost refăcută de trei ori. Alte ori însă, se modifică rolul după păpușă.

— Justin Grad: Nu uitați că păpușa trebuie să aibe mimică, deși trăsăturile îi sînt imobile. Aceasta se realizează prin găsirea tipului cel mai potrivit cu rolul. Bineînțeles însă că nota esențială, care creiază iluzia spectatorului, este dată de atitudinea păpușii.

— Dorina Tănăsescu: Este inutil să vă mai spun că procesul de creație al spectacolului de marionete este identic. Marioneta poaspăt ieșită din atelier nu devine actor decît în clipa în care artistul îi dă viață prin firele care leagă părțile de lemn. O marionetă poate avea între 8 și 30 de sfori, care sînt fixate pe un aparat denumit „cruce”.

— Și nu vi se întîmplă să vă incurcați?

— Dorina Tănăsescu: Niciodată. Și iată de ce: pe cruce sînt cîteva locuri fixe de care se prind firele ce îndeplinesc sarcinile mai numeroase

adică mâinile, picioarele, spatele, capul etc. Celelalte fire care comandă mișcarea de trup, de umeri sînt aranjate după succesiunea gesturilor pe care și le impune rolul. Marioneta poate fi mînuită și de mai mulți actori: de exemplu Isabela, acrobata din „Umor pe sfori“ este mînuită de 8 persoane.

— Uneori mișcările deosebit de „normale“ și frumoase te fac să uiți că ai de-a face cu păpuși. Bănuiesc că este vorba de utilizarea unor trucaje. Nu?

— Justin Grad: Nicidecum. Este vorba numai de folosirea unor păpuși de mai multe feluri: Păpușa pe mîna, despre care am spus că transmite cel mai bine intențiile mînuitorului. Uitați-vă: capul se îmbracă pe degetul mijlociu, iar

degetul mare și cel mic intră în mîinile păpușii. Aceste păpuși se folosesc în genurile mai naive, de pildă la reprezentarea animalelor. Dar într-un basm în care gesturile trebuie să fie largi, bogate, această păpușă nu ne mai folosește și se înlocuiește cu așa numitele „Wailanc“-uri, adică păpuși care au la extremitățile membrelor prinse niște sîrme pe care le mînuiește actorul.

În general păpușile se adaptează fiecărui gen de spectacole, construindu-se după cerințele rolului. De exemplu în „Mîna cu 5 degete“ păpușa care joacă rolul doctorului cade într-o baltă. Pentru a o putea mînuși, păpușa este trecută pe o sîrmă care merge de-a lungul trupului și este ținută la o distanță de aproape un metru depărtare de actor. Alte ori se confecționează mai multe păpuși pentru același personaj. Cred că vi-l amintiți pe Peșcereacov din „2:0 pentru noi“ făcînd gimnastică: O păpușă este fixă pe bară, a doua este dinainte aranjată pe minge, iar a treia este păpușa obișnuită, care susține partea de text.

— Dorina Tănăsescu: Mînuirea marionetelor cere multă atenție. O clipă de relaxare și firele se încurcă, se agață de păpușă și totul s-a stricat.

— Cocostîrcul: Da, da. Și mie uneori firul de la cap îmi intră pe după gîtul violoncelului și atunci rămîn cu urechea lipită de instrument, ascultînd atent muzica pînă la tragerea cortinei.

— Moțailă: Stau de atîta timp aici și nimeni nu-mi dă atenție. Și de fapt noi sîntem însiși subiectul acestei convorbiri. M-am supărat. Justin, hai acasă...

MUZICA ȚI PĂPUȘILE

Se spune că cea mai bună muzică de scenă este cea pe care... nu o auzi. *Butada* vrea desigur să spună că o muzică bună se confundă într-atît cu acțiunea scenică încît îți este greu să o mai judeci izolat: în rest, ar fi regretabil să nu auzim, atunci cînd urmăm un spectacol de păpuși, tocmai ceea ce constituie unul din țarmecele sale specifice — muzica.

Drept care ne-am adresat lui

Paul Hurmuzescu, care-și părăsește din ce în ce mai des domeniul invizibil al undelor radiofonice, redînd pe portativ cu preferință lirismul unor eroi de cîrpă, cauciuc și lemn. Dar

înainte de a-i pune prima întrebare, am fost nevoiți să-i răspundem noi la:

— Vă referiți numai la piesele de păpuși sau și la filmele de acest gen?

— Păi... la alegere!

— Eu cred că problema este comună. În ambele cazuri e vorba de același specific.

— Și în ce constă după părerea dv. acest specific?

— Important este să creiezi pentru spectacolele de păpuși care au o muzică redusă, așa numită „ambianță” din care muzica face parte integrantă.

— Și cum vedeți dv. această muzică?

— Desigur, rolul și caracterul ei diferă de la piesă la piesă și de la film la film. Totuși, cred

că în cea mai mare parte a cazurilor, o melodie, sau mai bine zis, cîteva teme simple, ușoare, prelucrate adecvat situațiilor scenice sînt cele mai indicate acestui gen.

— Așa dar sînteți pentru economie de mijloace și sugestivitate?

— În acest sens e bine să precizăm puțin lucrurile. Cred că muzica unui spectacol de păpuși se împarte în trei elemente: muzica de atmosferă, din care face parte uvertura, antractele și „muzica de fond”, apoi muzica onomatopeică, de „efecte”, care ajută și completează mișcarea păpușii (mișcare pe care păpușa nu o poate decît schița, datorită dificultăților de construcție) și în sfîrșit, muzica de expresie care traduce pe plan sonor gîndirea și sentimentul păpușii.

— Și în care dintre lucrările dv. ați aplicat această triplă diferențiere muzicală?

— Cred că în special în „Micul Muck”, „Măriuca și merele de aur”, „Mingiulică picifulică”, sau în filmele de păpuși „Năzdrăvanii” și „De ce n-are ursul coadă”.

— Încă puțin și o să le spuneți pe toate.

— Deocamdată n-am prea multe la activ, dar sper că numărul pieselor și filmelor de păpuși la care voi colabora va crește.

— Vă place atît de mult genul acesta?

— Mă pasionează.

— Și ați putea să ne spuneți cîteva din viitoarele proiecte?

— Pentru viitoarele premiere ale Teatrului de Păpuși pregătesc muzica la „Pățaniile unei păpuși de lemn” și „Mîna cu cinci degete”.

— Și cum nu dispuneți în total decât de „zece” degete socot că pentru viitorul apropiat este îndejuns

Pentru ca să vorbești cu compozitorul H. Mălineanu trebuie să fii sau campion de cross (numai astfel vei izbuti — poate — să-l ajungi pe drumul între un cenaclu, o comisie de audiere a celor mai recente melodii și... spectacolul „Între noi femeile”) sau ghicitor (postură care eventual te-ar putea ajuta să afli care este sfertul său de secundă liber din ziua respectivă). Dacă totuși reușești să-i vorbești, constați cu uimire că în vârtejul acestei activități, creatorul atîtor minunate melodii rămîne un artist pasionat. Iar una dintre pasiunile sale este... muzica pentru păpuși.

— Păpușile... dacă le privești înainte de spectacol, sînt niște ghemotoace de cîrpă, uneori mai mici decât mîna unui om. Nici n-ai putea crede că, doar cîteva minute după ridicarea cortinei, ajungi să urmărești întâmplările și jocul micilor interpreți de lemn cu același interes cu care urmărești jocul unor ființe vii.

— De acord. Totuși, mulți socotesc încă spectacolul de păpuși ca un simplu divertisment vesel.

— Aceștia se înșeală, și ar putea găsi dezmințiri luînd parte la majoritatea spectacolelor care au loc în Capitală. În „Milioanele lui Arlechin”, de pildă, există multe momente lirice care m-au emoționat totuși cînd am scris muzica ilustrativă. Sau „2:0 pentru noi” pe care îl consider drept unul din cele mai valoroase spectacole din cîte s-au realizat în ultimii ani pe scenele noastre (și nu mă refer numai la genul de păpuși).

— Și totuși se vorbește despre o anumită limitare a expresivității în spectacolele de păpuși.

— Fără îndoială păpușa nu poate face tot ce face omul pe scenă (deși uneori poate mai mult decât el).

Dar tocmai celelalte elemente, printre care muzica, suplinesc această deficiență.

— Atunci înseamnă că muzica are un rol mai bogat aici decât în alte genuri de spectacole teatrale.

— Fără îndoială; ea este însoțitorul permanent al mișcării și al expresiei. Poate doar filmul de desen animat s-ar putea compara cu spectacolul de păpuși în această direcție. De altfel munca (și nu numai cea a compozitorului) pentru realizarea unui spectacol de păpuși este enormă, de pildă doar pentru înregistrarea muzicii la „2:0 pentru noi” au trebuit două săptămîni, comandîndu-se circa 25.000 metri de bandă de magnetofon... Se mai ridică apoi și problema sincronizării mișcării cu cuvîntul și cu muzica, apoi munca dublă a regizorilor, cu păpușile și cu vocile actoricești....

— Deci în materie de spectacole nu poți să te... joci cu păpușile!

— De loc. Această artă cere mult devotament și doresc să-mi exprim profunda mea admirație pentru munca entuziastă, neobosită, pentru eforturile și succesele regizoarelor Margareta Niculescu și René Silviu precum și a întregului colectiv al Teatrului de Păpuși și Marionete. Vă rog să le transmiteți neapărat aceasta.

— Pentru noi este o misiune plăcută. Mai ales că admirația poate fi reciprocă.

UN VECHI PĂPUȘAR

Zarvă, dughene, lanțuri, copii cu nemiluita, gogoși proaspete, tragere la semn, fanfară, „mititei“, urși și pitici, fotografii „la minut“, „încercarea puterii“, afișe colorate, semințe, suc de fructe, flașnete, un păpușar...

Intr-un cuvânt, bîlci.

Prinși în vîltoarea mulțimii am descoperit în cele din urmă o baracă dominată de un afiș cu litere de o șchioapă: „Reprezentatii de scamatorii și păpuși vorbitoare“. Și în dreptul ei, scoțînd capul pe după un soi de paravan, Vasilache își face „reclama“ în gura mare: „Aici puteți vedea un spec-

tacol de veselie compus din păpuși, pe mîini și pe sfori. În prima parte a programului dansuri executate de marionete. În partea a doua „Vasilache are cuvîntul“. Locurile pe scaune costă 1 leu! Lume, lume...”

Am intrat. În fața spectatorilor de toate vîrstele așezați pe cele cîteva rînduri de bănci fără spătar, pe o scenă de scînduri îmbră-

cată cu stambă colorată, Mărioara, geambașul, căluțul vesel, ursulețul și Ileana Cosînzeana i-au făcut să rîdă pe cei mari și pe cei mici.

Cînd ultimul spectator și-a părăsit locul, dintre perdelele de pînză a ieșit un bărbat mic de statură, slab, cu părul alb ca neaua. Acesta era animatorul micului teatru, vechiul păpușar Ion Bari zis Niță Luca.

„Meseria de păpușar o cunosc de cînd mă știu, de la „bătrînul“ meu. Astăzi am 60 de ani și după ce am făcut-o zeci de ani de-a rîndul, continui să mă îndeletnicesc tot cu ea. Am învățat să-mi fac singur păpușile cioplind capetele din lemn de tei și îmbrăcîndu-le cum puteam. Vara îmi jucam păpușile prin toate bîlciurile, dar niciodată nu ne ajungea cît cîștigam, pentru nevoile noastre. Iar dacă aveam ghinionul să plouă și să nu vină lumea la reprezentatii, nu vă mai spun ce era... Mi-amintesc odată, că după o furtună care ne-a dărîmat baraca, a venit proprietarul locului să-și încaseze banii. Și dacă nu i-am putut da cît ne-a cerut (îți lua cît voia), a chemat portăreii cu toba și ne-a ridicat tot, pînă și scîndurile scenei.

Iarna, umblam din comună în comună cu coșul cu păpuși în spînzare și cu goarna după gît. Uneori ne chema și boierul la banqueturi să-i distrăm musafirii și ne dădea cîteva gologani bacșiș. Nu era ușoară viața păpușarilor... Astăzi am o căsuță, un trai liniștit, multă înțelegere și ajutor din partea celor care se îngrijesc de noi, artiștii. Și în curînd, îmi fac acte de pensionare. Încep să îmbătrînesc...”

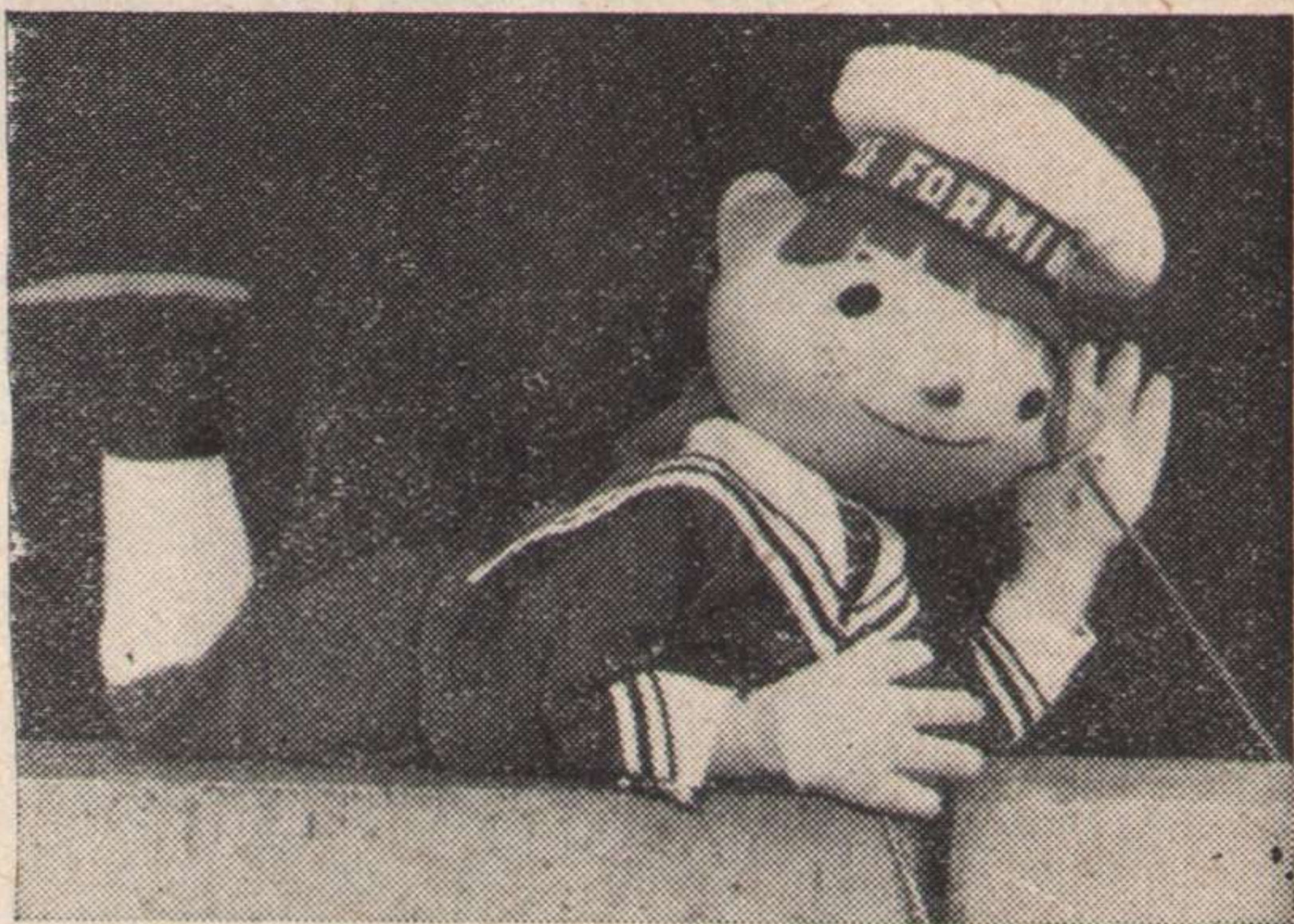
Cînd am plecat, luminile erau stinse, barăcile închise, fanfara tăcuse, era liniște. Se înoptase.

PĂPUȘI din toată țara

Alături de oaspeții din toată lumea, țara noastră se prezintă în fața juriului cu un mare număr de spectacole ale teatrelor de păpuși și marionete din regiuni.

Vi le prezentăm în câteva imagini și câteva cuvinte.

Colectivul Teatrului de Păpuși din CRAIOVA, sub regia artistică a tov. Horia Davidescu și mulțumită schițelor pictorului scenograf Eustațiu Gregorian, a reușit să-l aducă la București pe...
Dl. Goe.

TIMIȘOARA

Cei trei „eroi populari” ai spectacolului „Hai păpuși, păpuși lumești : „Baba Vișa, „Cafița” și „Iaurgiul”

Țată ce ne spune tov. Antal Pal regi-
zorul principal al Teatrului de Stat de
Marionete de la TIRGUL MUREȘ :

Cîți „nu dădeau din umeri“ sceptici
atunci cînd auzeau
de „păpuși“ și cîți
nu spuneau că e o
artă „minoră“...

... Cred că am
ajuns la capătul a-
cestei lupte nedrepte,
ca să putem pune
punct unui capitol al
istoriei marionetelor.
Acest „punct“ lumi-
nos și plin de în-
semnătate este Festi-
valul

Eroul legendar al
„minciunilor“, Hary
Ianoș.

Tînărul colectiv de păpu-
șari înființat nu de mult pe
lîngă Teatrul de Stat din
CONSTANȚA, se află de mai
mult timp, pe drumul unor
frămîntări și căutări crea-
toare. Gîndul participării la
Festival, i-au făcut să în-
ceapă o muncă asiduă pentru
pregătirea unei interesante
lucrări originale, „Poveste
fără cuvinte“. Nu lipsesc din
această istorie nici tradițio-
nalii Marioara și Vasilache.

Marioara și Vasilache apli-
cînd o „corecție“ bineme-
ritată cuviosului părinte.

CLUJUL a sosit cu „Fram-
ursul polar“, poveste cunos-
cută și apreciată și peste
hotare, a lui Cezar Petrescu,
Prelucrarea acestei opere
pentru Teatrul de păpuși a
fost făcută chiar de acade-
micianul Cezar Petrescu în
colaborare cu Adriana Kise-
leff. Secția maghiară a Tea-
trului din Cluj prezintă
„Vioara vrăjită“ de Franz
Poeci. Scenografia ambelor
spectacole aparține lui Al.
Rusan.

Vă prezentăm trei „personaje” foarte importante: „Femeia eternă”, „Păpușa eternă” și „Prințul Tartaglia”.

Aceste trei păpuși au fost realizate la Teatrul de Stat de Păpuși ORADEA, de tov. Paul Fux. Le veți reîntâlni în piesele „Dragostea celor trei portocali” de Carlo Gozzi în regia tov. Fr. Mirișanu și în piesa „Moment” în regia tov. Kovács Ildiko.

Teatrul de păpuși din Sibiu se prezintă în fața juriului și a publicului cu dorința de a face un rodnic schimb de experiență cu păpuși din toată lumea.

Potrivit tradiției sale, inaugurată acum aproape zece ani, Colectivul Teatrului de Păpuși „Licurici” din Sibiu joacă atât în limba română cât și în limba germană.

Respectând această tradiție teatrul se prezintă la festival cu două piese „Sinziana și Pepelea” de Maria Cupcea după Vasile Alecsandri — în limba română — și „Die Fromme Helena”, prelucrare după W. Burch — în limba germană.

Iat-o pe Helena... unchiul și mătușa.

Incontestabil nu putem măsura activitatea noastră cu activitatea, experiența și personalitatea uriașă a lui Obrazțov, Max Iacob, Podrecca, Jacques Chesnais, dar entuziasmul și dorința de a nu rămâne în urmă în această competiție artistică ne dă curaj.

Sîntem siguri că întâlnirea ne va aduce prețioase învățăminte.

Colectivul
Teatrului de Păpuși din IAȘI

Schițe după păpușile Rodicăi Scrobor, la basmul „Sinziana și Pepelea” în adaptarea Mariei Cupcea, regia de M. Alfoca.

...și din București

„Umor pe sfori“

L-ați recunoscut? Desigur. Este Fănică Luca din naiul căruia izvorăsc minunatele sunete ale „Ciocîrliei“. Cit despre taraf, ce să mai vorbim? Adevărați lăutari, cîntînd cu pasiune și uneori, lăsîndu-se furați de vraja melodiei.

Gong. În semiobscuritatea sălii se face liniște. S-a ridicat cortina. Și pe scenă se desfășoară rînd pe rînd, în fiecare seară altul, spectacolele Teatrului de păpuși din București.

... „Povestea porcului“, basm de Veronica Porumbacu și Viorica Filipoiu după Ion Creangă, este unul dintre spectacolele care au dus peste granițele țării faima Teatrului „Țăndărică“. Povestea prințului blestemat de Baba Hîrca să poarte pielea de porc pînă cînd o fată îl va iubi sub aceeași înfățișare, suferințele domniței Mădălina pe care trufia a împins-o să calce taina soțului ei, fericita încheiere a necazurilor, toate sînt bine cunoscute de către micii spectatori ai Teatrului „Țăndărică“.

Regia aparține Margaretei Niculescu, care a pus în scenă și „Umor pe sfori“, spectacol de estradă pentru adulți.

Vă reamintim pe Zotto, acrobatul, taraful de lăutari acompăniindu-i pe Maria Tănase și Fănică Luca, idila din barometru, irealul dans al libelulelor, toate micile minuni ale acestui spectacol, prezentate și comentate de istețul nostru Țăndărică.

Dar în cinstea Festivalului, teatrul a pregătit și surprize: „Mîna cu cinci degete“ de Al. Andy și M. Crișan, ridiculizează tipica literatură polițistă „Senzas“. Regia este semnată de Margareta Niculescu, decorurile sînt făcute de Ștefan Hablinsky, iar păpușile create de Ioana Constantinescu.

„Pățaniile unei păpuși de lemn“

Iată-mă! Așa arăt eu, Așchiuță! Se cunoaște că sînt de lemn?

Veți asista la un șir de crime înfiorătoare, care — desigur — vor rămîne învăluite în cel mai profund mister, pînă la sfîrșitul piesei. Apoi inerenta „eroare“ a comisariului de poliție va face ca blonda și nefericita fiică a casierului nevinovat, ingenua, să apeleze la priceperea Marelui Detectiv. Iar cînd acesta, împreună cu inseparabilul său prieten, doctorul, vor reuși să-l prindă pe faimosul „Mister X“, blonda și (însfîrșit) fericita fiică a casierului, își va oferi inima și mîna învingătorului.

Altă premieră o constituie „Pățaniile unei păpuși de lemn“, de Costel Popovici — după Collodi —

povestea băiețelului de lemn căruia fiecare minciună spusă, îi mai adăoga un centimetru la lungimea nasului.

După nenumărate peripeții, în care biata păpușe este atrasă fie de către cei doi tîlhari — Pisica și Vulpea — fie de către Fitul, vagabondul, și după ce se pomenește transformată în măgar împreună cu toți ceilalți copii din Țara lui Gură Cască, Așchiuță este ajutat de Greerele Sfătos să-și recapete vechea sa înfățișare. Regizorul acestui spectacol este Ștefan Lenkisch. Decorurile aparțin Mioarei Buescu și păpușile sînt făcute tot de Ioana Constantinescu.

Paul Hurmuzescu semnează muzica acestor spectacole.

Festivalul este în toi. Zi de zi, zeci de spectacole ale oaspeților noștri văd lumina rampei. Și în același timp sute de ochi exigenți urmăresc cu atenție „profesională“ realizările teatrului nostru de păpuși și marionete.

Le urăm succes.

„Povestea porcului“

Cică a fost odată, într-o împărăție îndepărtată un moș și o babă, care neavînd copii au luat de suflet prima jivină întîlnită în cale: un porc.

„Mina cu cinci degete“

Blonda, trista și nevinovata fiică a casierului, alături de marele și puternicul Detectiv, uită toate spaimile și tragicele întîmplări prin care a trecut.

Și totuși păpușa era. Pentru că și „Petrușca“ al nostru și „Guignol“-ul francezilor și „Punch“-ul englezilor, și ori ce altă păpușă jucată pe mână, se compune în principiu numai din două elemente: o mână de om și un cap de păpușă. Asemenea păpuși nu au trup. Au numai îmbrăcăminte: scoateți mîna din ea și păpușa dispăre; și invers: scoateți haina de pe păpușă, să rămîna numai mîna cu capul pe deget, și păpușa rămîne păpușă.

Nu numai că-și păstrează, dar își mărește chiar calitățile.

Sînt conștient de acest lucru ori de cîte ori fac un cap de păpușă din argilă sau din plastilină și, vrînd să-i controlez mărimea, ma-

UN MARE ARTIST:

SERGHEI OBRAZTOV

— Spicuri din „Profesiunea mea“ —

cheta, expresivitatea profilului trag pe deget capul neterminat încă, fără nici un fel de halat sau haină.

Iese totdeauna o păpușă nemai-pomenit de vie. Și a fi vie înseamnă pentru păpușă a îndeplini una dintre cele mai importante cerințe scenice.

Expresivitatea teatrală și posibilitățile actoricești ale mîinii păpușii sînt foarte interesante; am crezut nimerit deci să creez un număr în care păpușă să nu mai fie un simplu truc, ca păpușă „suflet“, ci o păpușă în toată puterea cuvîntului.

În ce constă esențialul, elementul fundamental al oricărei înde-

letniciri artistice? Cred că esențialul este să știi să „vezi“. Să privești viața din jurul tău în toate manifestările ei. Să vezi tot ce e însemnat, ca și ceea ce la prima vedere pare lipsit de însemnătate, întimplător. Să știi să înregistrezi ce ai văzut, să înțelegi strînsa împletire dintre mare și mic, să-ți dai seama că un lucru mic cuprinde adesea lucruri mari și dimpotrivă, uneori într-unul mare nu găsești decît un lucru mic, neînsemnat.

Să înveți „să faci“ opere de artă, fără să știi să înțelegi viața, nu e cu putință. Cu cît omul de artă vede mai multilateral viața, cu atît și generalizările lui sînt mai sintetizate și cu atît mai luminos se exprimă ele în imagini.

„PĂPUȘILE AU CUVÎNTUL”

... titlul acestui film sovietic poate servi ca „motto” interesantei întâlniri pe care și-o dau pe ecranele Capitalei producțiile a 15 țări: U.R.S.S., Anglia, Belgia, R. P. Bulgaria, R. Cehoslovacă, R. P. Chineză, Danemarca, Franța, R. D. Germană, R. F. Germană, India, Italia, R. P. Ungară și R. P. Română. Cu un adaos însă: și marionetele.

Parte integrantă din marele spectacol care va fi Festivalul internațional al teatrelor de păpuși și marionete, competiția filmelor interpretate de acești „actori” însuflețiți de mâini iscusite, promite spectatorului — indiferent de vârsta lui — ceasuri plăcute... și de meditație.

Pentru că, multe din filmele: „Păpușile au cuvântul” (U.R.S.S.), „Sfurile magice” (Anglia), „Marionetele lui Toone” (Belgia), „Cenușii și Fugărilor” (R. P. Bulgaria), „Soldatul uitat” (R. Cehoslovacă), „Țapul cel înțelept” (R. P. Chineză), „Soldatul de plumb” (Danemarca), „Cu nasul în vânt” (Franța), „O poveste de necrezut” (R. D. Germană), „Un paznic de noapte” (R. F. Germană), „Teatrul Podrega” (Italia), „Circ sub stele” (R. P. Polonă), „Regele înghețat” (R. P. Ungară), aduc, în afară de încântare, tehnică și măiestrie... și mult filc.

Iată-l gata să-și demonstreze înțelepciunea („Țapul cel înțelept“.)

Se naște eroul filmului. Până va „păși” sub reflectoare, va mai suferi însă multe transformări („Paznicul de noapte“).

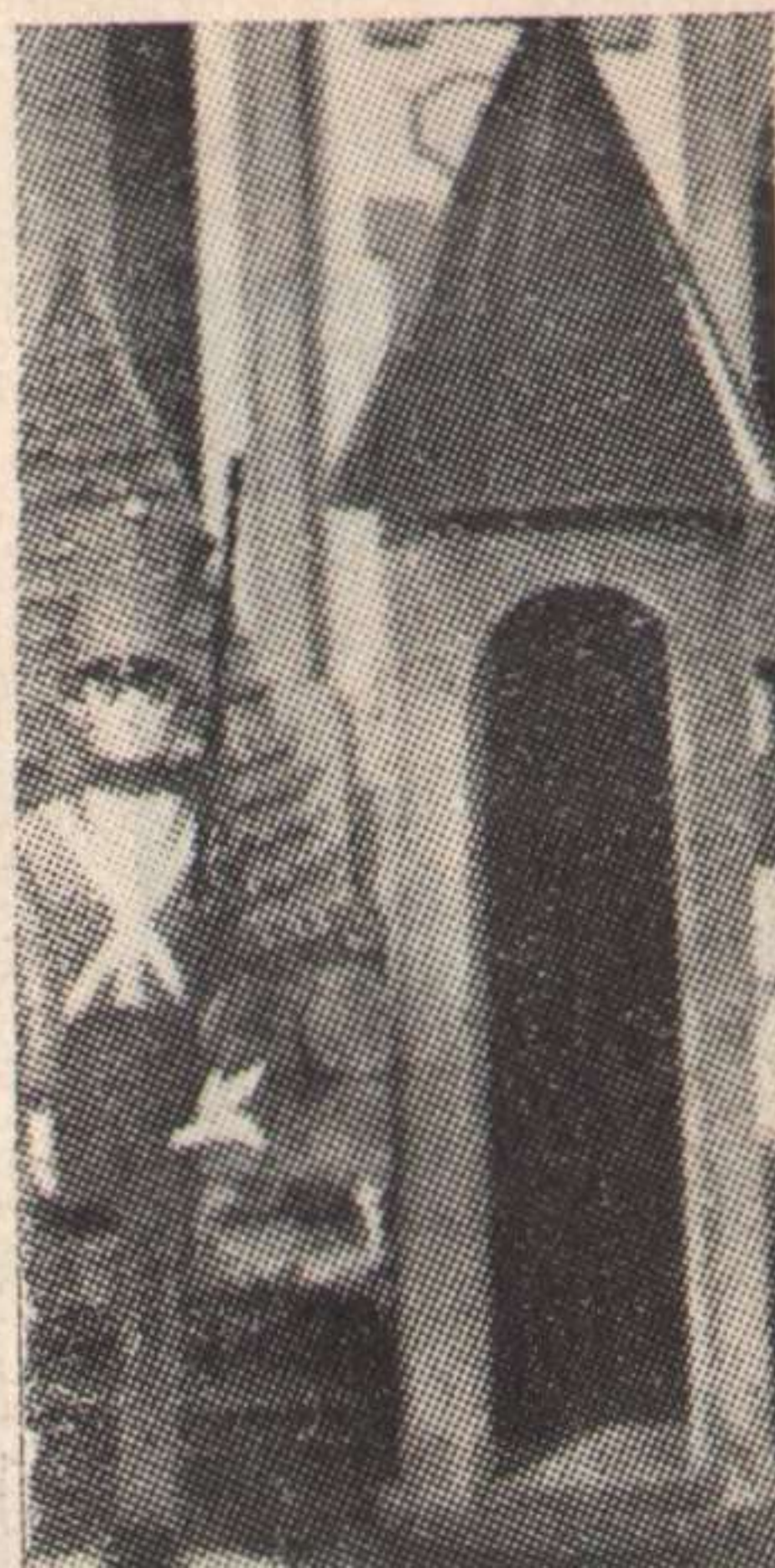
Bietul și în același timp bravul soldat Svejka a intrat într-o mare încurcătură.

Cele cinci personaje, înainte de neașteptatul zbor pînă la lună, pe care-l vor face cu succes. („Circ sub stele“).

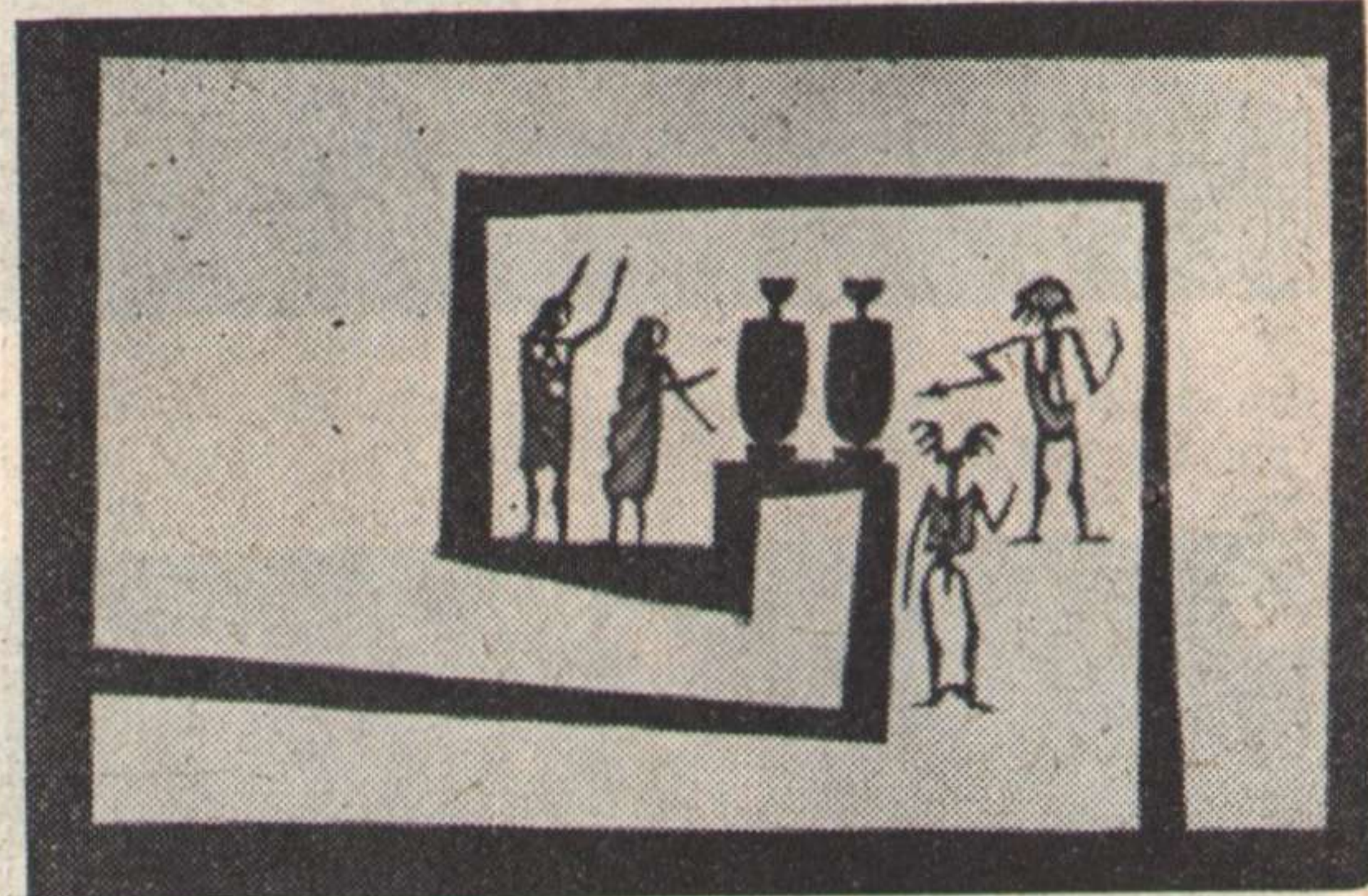
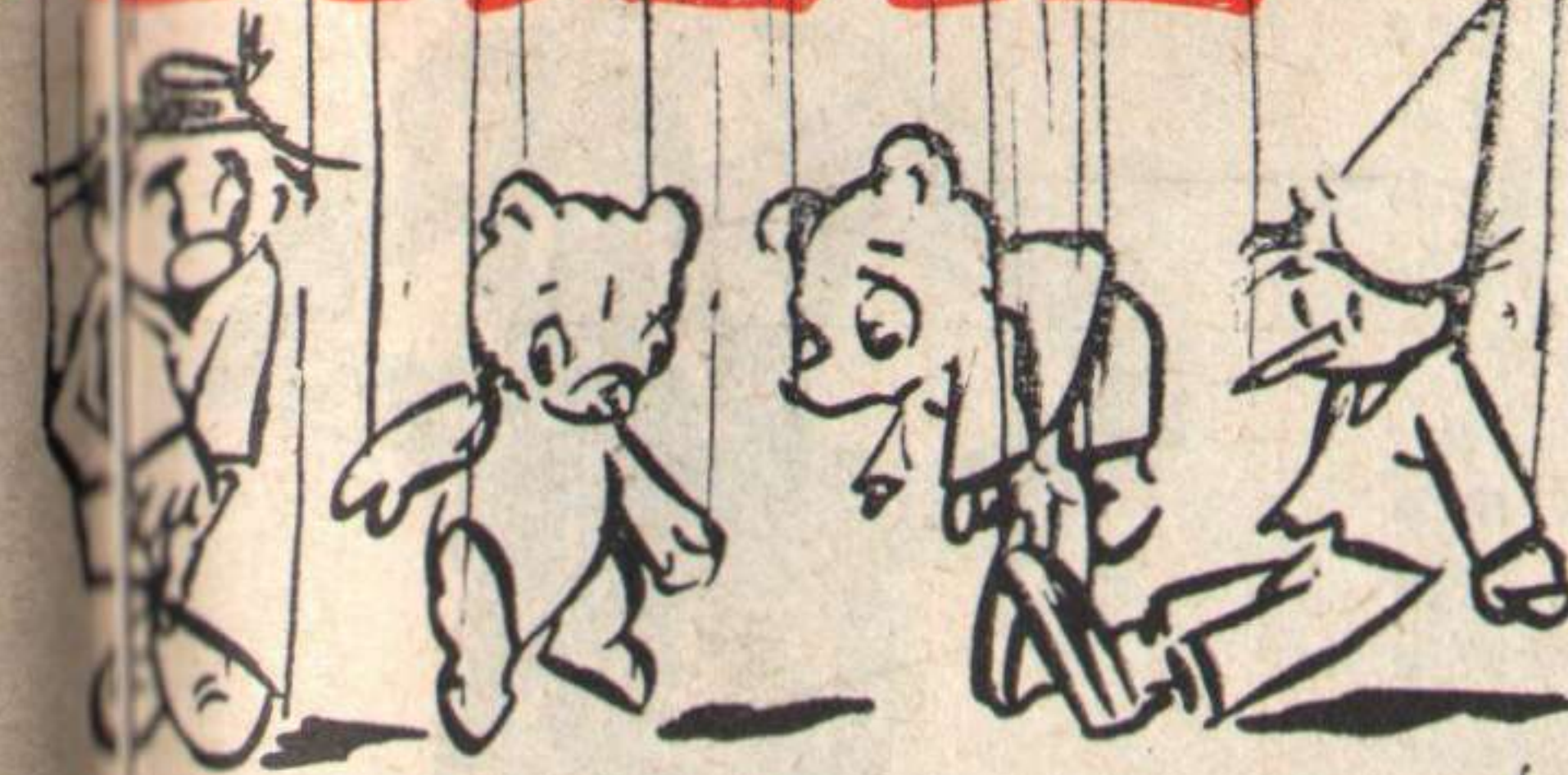
De plumb — de plumb, dar inima soldatului nu va rezista la farmecul unei frumoase balerine („Soldatul de plumb“)

PĂPUȘI ȘI MARIONETE

... PE CĂI DE FIER, DE APĂ SAU AER VENIND, AU POPOSIT PE MELEAGURILE NOASTRE. CU BRAȚELE PLINE DE FLORI, BUCUREȘTIUL — ORAȘUL VESELEI ÎNTRUNIRI ARTISTICE — LE-A URAT: „BUN VENIT, SOLI AI BĂTRINEI ȘI TOTUȘI MEREU TINERE ARTE!”

În aceste pagini, fotoreporterul nostru vă prezintă câteva imagini din expoziția organizată cu păpușile, marionetele, fotografiile și machetele trimise mai înainte de colectivele artistice ale țărilor participante la Festivalul Internațional al Teatrelor de Păpuși și Marionete.

BELGIA:
Les marionettes Coop. Charleroi.

R. P. UNGARĂ:
Scene din spectacolul de umbre Haydn.: Philémon și Baucis.

AUSTRIA:

În ultimii cinci ani, marionetele din Salzburg au călătorit parcurgând 57.000 de kilometri cu avionul și alți 152.000 de kilometri străbătuți cu mașina și cu trenul. Începând cu opera „Bastien și Bastienne” prezentată în 1913 ele au ajuns astăzi să-și alcătuiască repertoriul internațional de aproape 100 de opere, piese și povești pentru copii, având un număr de circa 1500 de păpuși. Păpușile care măsurau înainte 24—27 cm. au ajuns astăzi la o înălțime de aproape 1 metru. Aproape 3.500.000 de spectatori de toate vârstele au asistat la spectacolele acestui teatru

FRANȚA:

La Compagnie des Marottes. Idolul. În lumina unei raze de lună, o mică statueta antică, plictisită de imobilitate, proșită de întunecimea nopții și de pustiuul templului pentru a imita dansul preteșilor care o slujesc...

ANGLIA:

„The Hoggarth Puppets”, cu cele peste 100 de păpuși, este cel mai mare ansamblu din această țară.

FINLANDA:

Mona Leo este trăsura sufletului mînuitoare de păpuși. Micul ei teatru este o afacere integral pe soana, pe fantezia, pe și mîinile ei d'bacă, care pun în mișcare rîile cioplite de ea.

DE PRETUT ÎN DENI

SPANIA:

Ghiniolul lui Didó

Pero Didó este în cea mai înaltă accepție a cuvîntului animatorul teatrului său nu numai pentru că — materialmente — el este cel care mînuiește marionetele, dar mai ales pentru că prin ele se întrezăresc darurile sale, geniul și inteligența sa, într-un cuvînt, sufletul său...

SUEDIA:

Anna Weiben ne prezintă: „Cățelul e cehoslovac. Pisicile sînt făcute de mine în-sămi“.

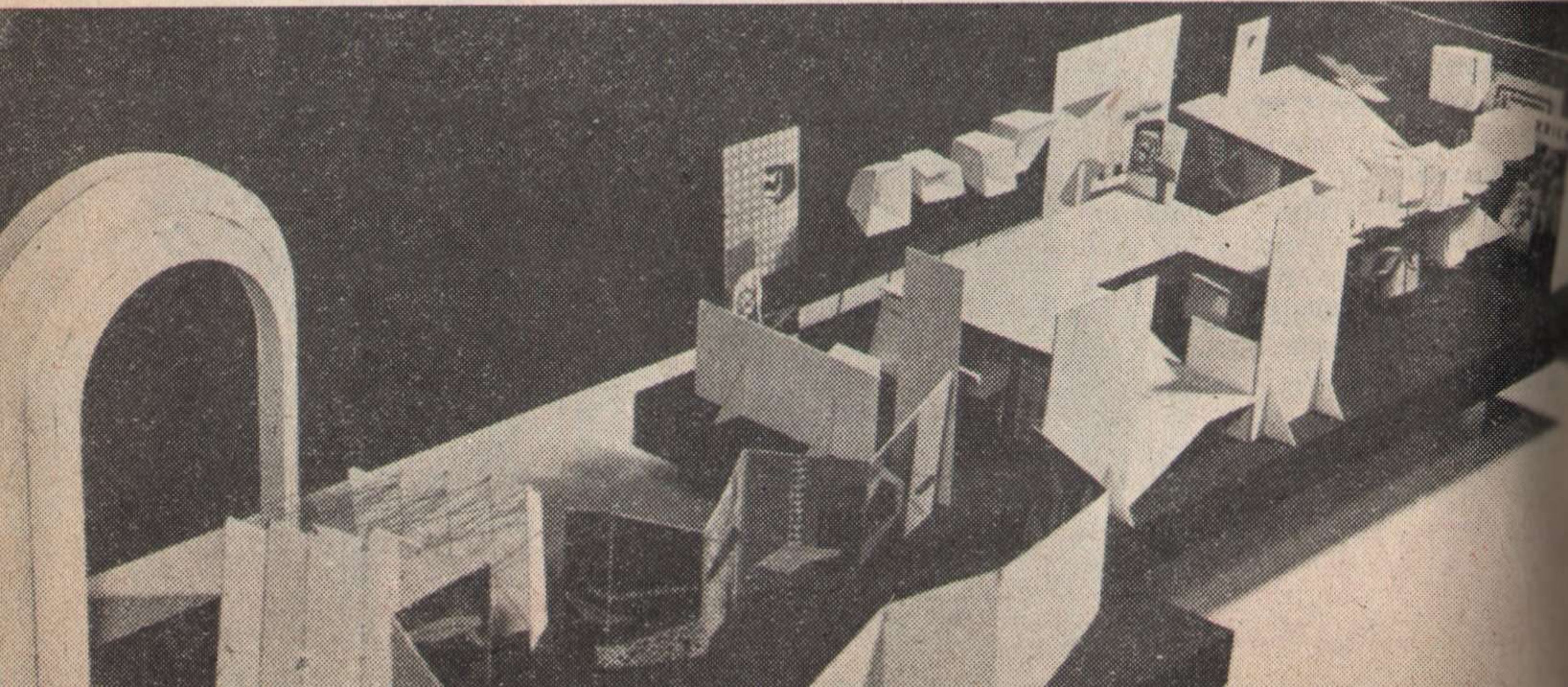
Macheta expoziției

ITALIA:

„I. Piccoli di Podrecca“

Iată-l pe Polichinelle din „Cutia cu jucării“ de Debussy.

Cella Dima, Irina Răchiteanu-Șirianu, M. Enescu și Elvira Godeanu înaintea premierei, la o repetiție cu Al. Finți.

DUȘMANII

„Nu numai că dumneata anunți furtuna care va veni, dar chemi furtuna după dumneata“, i-a scris Leonid Andreev lui Gorki.

Cred că aceste cuvinte pot caracteriza deopotrivă minunata operă literară a ilustrului dramaturg cât și profunda sa personalitate.

Scrisă în 1906 piesa „Dușmanii“ evocă cu un înalt umanism, cu o concepție clară, evenimentele istorice, premergătoare revoluției din 1905.

„Dușmanii“ constituie o pagină vie, vibrantă, a unei epoci ce prevestește izbînda unei ere noi. Gorki dezvăluie în „Dușmanii“ forțele capabile să transforme viața, s-o înfrumusețeze, s-o așeze pe temelii mai solide.

Două lumi stau față în față, fără de împăcare între ele. Una trebuie să piară; lumea Zaharilor și Scrobotovilor, a Cleopatrei și Bobsodovilor, ce deține pe nedrept fabricile și pămînturile, aurul și grădinile. Cealaltă lume, a celor ce produc bunurile, a celor ce sînt chemați să construiască o viață mai bună, lumea lui Sințov și a lui Levsin, a lui Tagodin, a lui Riabțev și Achimov trebuie să se înalțe, să-i ia locul.

Piesa „Dușmanii“ este un înflăcărat manifest al luptei pe care proletarii ruși conduși de Partid au dus-o pentru înlăturarea moșierilor și burghezilor, ea reflectînd strălucit aspirațiile vigurosului scriitor.

Actori, pictori, regizori, ne-am străduit să imprimăm spectacolului pregnanța ideilor gorkiene, să ilustrăm cu fiecare personaj în parte o lume, să năzuim spre o realizare corespunzătoare, demnă de autorul și mesajul acestei opere.

AL. FINȚI

Prim regizor al Teatrului Național „I. L. Caragiale“

Invitație la CASTEL

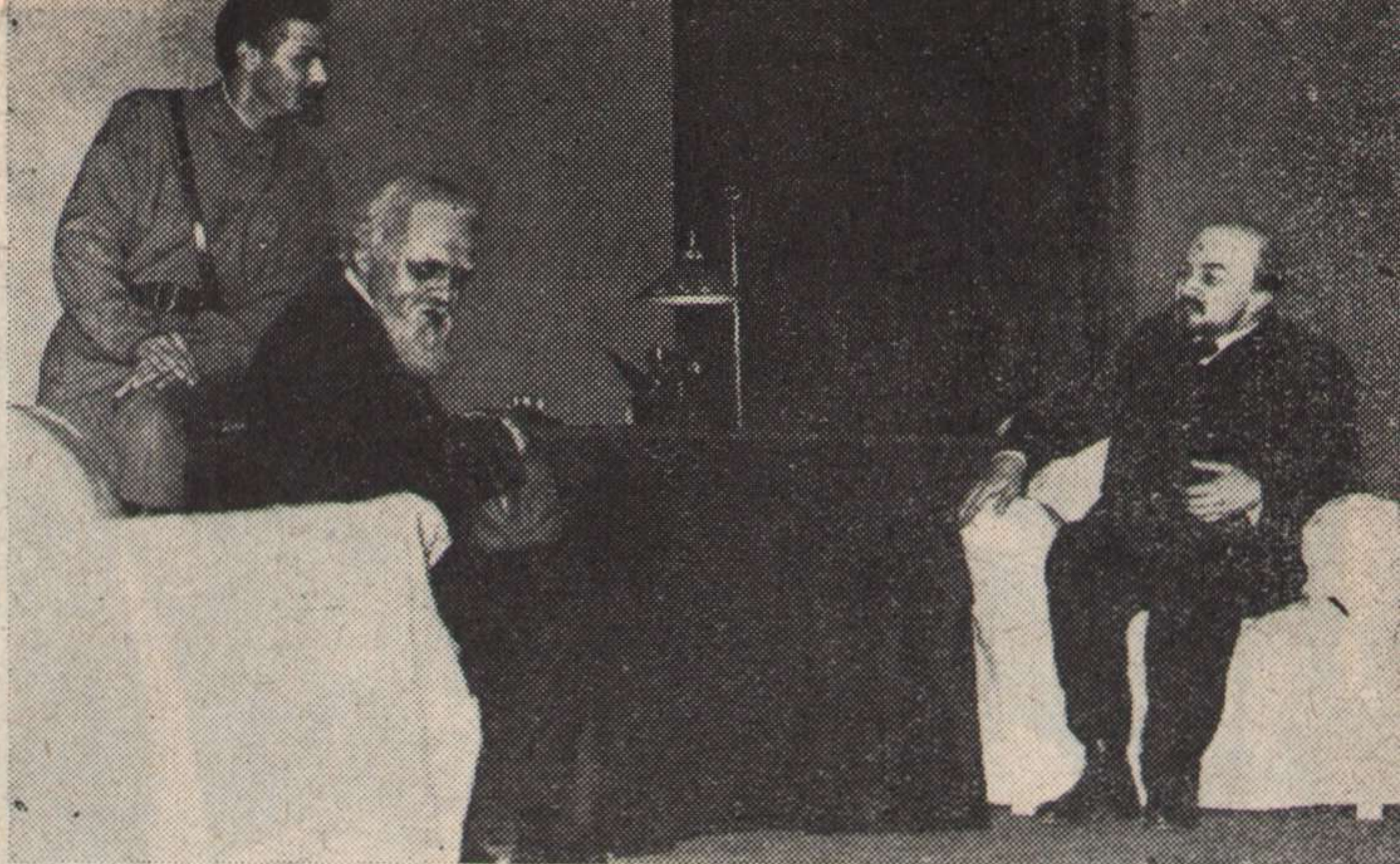
Comedie în 5 acte de Jean Anouilh

Horace? Frederic? Spuneți-ne care
dintre cei doi frați gemeni e Radu Be-
ligan!

Devenită „Contesă Funella”,
mama Isabelei (Silvia Fulda)
evocă în fața D-rei Capulat (Na-
tașa Alexandra) și a valetului
Josué (M. Fotino) farmecul
unei Veneții... imagine.

Isabela (Marcela Rusu) către
Diana (Carmen Stănescu): Și
d-ta ești nefericită? Ce curios?
De ce?

STUDIUL INSTITU-
TULUI DE TEATRU
„I. L. CARAGIALE“

OROLOGUL KREMLINULUI

Piesa în 5 acte
de Pogodin

Dzerjinski (Gheorghe Ma-
tei), ceasornicarul (Cosma
Brașoveanu) și Levin (Gheor-
ghe Popovici-Poenaru).

Ribacov (Florin Piersic) și
Mașa (Luci Mureșan).

TEATRUL MUNCITORESC C.F.R.

NAPOLI

Oranul milionarilor

Comedie în 3 acte
de Eduardo de Filippo

Don Gennaro (Ștefan Mihăilescu Brăila) a „murit”. Iată-i adunați în jurul patului pe toți membrii familiei: Maria Rozaria (Dana Comnea), Dona Amalia (Victoria Medea), Amedeo (Corneliu Vulpe). Impreună cu tovarășul de afaceri al stăpînei casei, Enrico — „7 piei frumoase” (Titu Vedea), sînt îngroziți cu toții de suspiciunile comisarului Ciappa (Corado Negreanu).

Cît de bine e să te afli din nou în mijlocul familiei tale. Și mai ales să primești vești de la prietenul alături de care ai suferit în lagăr. Iată-l pe Don Gennaro (Ștefan Mihăilescu Brăila) înconjurat de soția sa Dona Amalia (Victoria Medea), Maria Rozaria, fiica sa (Dana Comnea) și fiul său Amedeo (Corneliu Vulpe).

Premiile pentru „Soțul ideal”

Pe Sorana Coroamă am surprins-o pe când cobora în goana mare — două câte două — scările Institutului de Teatru „I. L. Caragiale”.

— Unde fugiți așa?

— Mă așteaptă... un soț ideal. Stai puțin. Nu mă refer la viața mea personală. Soțului meu nu e necesar să-i dau caracterizări în paginile unei reviste de teatru — ci la piesa lui Wilde pe care o pun în scenă la „Municipal”.

— Și?

— Dorința mea este ca acest „Soț ideal”, această satiră îndreptată împotriva unor mentalități și moravuri dintr-o așa zisă „lume bună” să devină prin calitatea interpretării și prin celelalte elemente care reunite laolaltă alcătuiesc spectacolul — un spectacol... ideal.

— O spuneți cu destulă modestie...

— Condițiile care mi s-au acordat de către conducerea teatrului, mă îndreptătesc să-mi afirm încrederea și optimismul. Cunoști distribuția? Să ți-o comunic: Jules Cazaban, Tantzî Cocea, Beate Fredanov, Nelly Sterian, Septimiu Sever, Lazăr Vrabie, Anca Verești, Viorica Rafael și... regizorul.

— Bineînțeles cu o piesă ca „Un soț ideal”, cu o distribuție ca aceea pe care o aveți și care pentru piesă e... ideală, nu se poate ca regizorul să nu fie și el... un regizor ideal.

— Crezi? Părerea mea este că, chiar dacă directorul de scenă nu este cum să spun? ideal „sută la sută”, (o declar numai ca să nu mă acuzi de lipsă de modestie) totuși el speră să aibă de-a face cu niște spectatori ideali cărora să le placă piesa, interpretarea și chiar bineînțeles, realizarea regizorală.

Jules Cazaban, Tantzî Cocea, Beate Fredanov, Septimiu Sever, Viorica Rafael și Anca Verești repetă — împreună cu regizoarea Sorana Coroamă — o scenă din „Soțul Ideal”.

TEATRUL DE OPERĂ ȘI BALET AL R.P.R.

TRUBADURUL

Operă de Giuseppe Verdi

Povestirea care a generat „Trubadurul“ exprimă în ciuda unor exagerări romantice, un puternic dramatism izvorât din conflictul său de bază: nedreptatea socială, obscurantismul medieval, care a făcut din doi frați, dușmani de moarte. Dragostea pentru aceeași femeie mărește și mai mult această dușmănie. Iată-i deci pe cei trei „stâlpi“ ai conflictului: Contele de Luna (Șerban Tassian), Leonora (Ana Dinescu), Maurico (Dinu Bădescu).

Dar personajul care l-a inspirat cel mai puternic pe Verdi, a fost fără îndoială Azucena, țiganka a cărei viață a fost închinată răzbunării pentru uciderea pe rug a mamei sale (Zenaida Palli)

Povestea singeroasă a acestei execuții o știe numai Fernando (Mircea Buciuc). Prin el, va afla Contele de Luna despre răpirea fratelui său de către Azucena; dar faptul că acest frate nu e altul decât dușmanul și rivalul său Maurico îl va ști prea târziu, după ce ordonase decapitarea acestuia. Azucena a fost răzbunată.

GARBIS ZOBIAN

*în Uniunea
Sovietică*

Teatrele de operă sovietice s-au obișnuit să-l primească pe tenorul Garbis Zobian ca pe un oaspete drag și așteptat iar în ceea ce îl privește pe acesta, scena „Balșoiului“ nu îi este mai puțin familiară decât prima scenă muzicală a țării noastre, iar aplau-

zele moscoviților nu mai puțin dragi decât cele ale admiratorilor săi bucureșteni.

Iată câteva mărturii asupra succesului recent al tenorului Garbis Zobian, în spectacolele pe care le-a dat în U.R.S.S.

„Personajele vocale și scenice create de Garbis Zobian — scrie regizorul I. Petrov în „Sovietski artist“ — ne atrag prin excepționala lor integritate, deoarece este greu să-l separi, în ori ce creație a artistului, pe actor de cîntăreț. Minunatele calități vocale ale interpretului și măiestria sa actoricească se completează reciproc...

La Baku, unde Garbis Zobian a interpretat pe scena operei locale rolul lui Don José (Carmen) și al lui Cavaradossi (Tosca) arta sa a produs o puternică impresie. Criticul S. Nevedov a scris între altele în ziarul „Bakinski robocii“: Cîntărețul a cucerit auditoriul prin minunata sa varietate vocală, prin adîncă expresivitate a vocii și jocului său. Vocea sa puternică și frumoasă răsună cald și egal, în toate registrele.

Un document care pune în lumină în mod deosebit contribuția artistului român la spectacolele de operă pe care le-a interpretat, îl constituie scrisoarea directorului Teatrului Mare Academic de Stat din Moscova, M. Ciuleki care-i adresează aprecieri elogioase, ca de pildă: „Fiecare apariție a dv. a contribuit la înalta atmosferă a spectacolului. Spectatorul sovietic a prețuit foarte mult măiestria dv. vocală, minunata și desăvîrșita creație în fiecare spectacol, în fiecare personaj“. Aceste aprecieri, venite de la cel mai înalt for artistic al Uniunii Sovietice, onorează nu numai pe cel căruia îi sînt adresate ci și întreaga artă interpretativă romînească.

O nouă speranță

Octavian Naghiu prezintă (cel puțin deocădată) toate elementele pentru o viitoare biografie „romanțată”. A fost câțiva ani instrumentist în orchestra Teatrului de Stat de Operetă din București. Apoi a devenit solist al Teatrului Muzical din Galați (interpretând printre altele rolul lui Alfredo din „Traviata” și Paris din „Frumoasa Elena”). Nu după mult timp, se reîntoarce la matcă, reintrînd — ca solist vocal — la Teatrul de Operetă.

Așa dar e destul de greu să numești intrarea lui Naghiu în rolul lui Șerban din opereta „Vis de fericire”, un „debut”. Surprins între cele două intrări în scenă, cîntărețul ne-a surîs mulțumit.

— Imi place rolul. Sper că mă voi arăta la înălțimea încrederii arătate.

Și pentru că împărtășeam această speranță, l-am rugat să ne spună câteva proiecte de viitor.

— Mai întîi „Plutașul de pe Bistrița”, apoi un rol în opereta „Viața pariziană”. Mai tîrziu, vom vedea.

— Vreți să rămîneți în operetă?

— Deși se spune că am făcut „o figură bună” și în operă, opereta mă pasionează. Totodată, cunosc marea nevoie de tenori care se face resimțită în acest gen. Sînt convins că cu ajutorul maestrului Dacian și al conducerii teatrului — ambilor le mulțumesc călduros cu acest prilej — toate vor merge....

... Cum vor merge nu am mai putut afla pentru că Naghiu reîntra în scenă. Dar urmărindu-i comportarea scenică și muzicală, e ușor să ne închipuim.

„Născuți în furtună” se numește filmul în culori, realizat după impresionantul roman al scriitorului sovietic N. Ostrovski, pe platourile studioului „A. Dovjenko” din Kiev.

Pe ecranele cinematografelor din Spania rulează filmul „Secerătorii”, o nouă realizare — în culori — a regizorului Juan Antonio Bardem. Rolurile principale sînt

interpretate de actorii spanioli Carmen Sevilla și Jorge Mistral și de actorul italian Raf Vallone.

„Medicul și vrăjitorul” iată titlul noului film al regizorului italian Monicelli. De-a lungul unor întîmplări comice sînt înfățișate unele momente semnificative ale luptei dintre știință și ignoranță, dintre medicină și superstiție. In

rolurile principale: Marcello Mastroianni, Vittorio de Sica, Alberto Sordi și Gabriella Pallotta.

Studioul din Vrořlav (Polonia) a început turnarea filmului „**Dezertorul**“. Acțiunea, bogată în peripecii dramatice, descrie evadarea unui soldat polonez din armata hitleristă.

Valul de rasism care a cuprins Statele Unite s-a abătut și asupra cinematografilei americane. Presa reacționară din SUA a luat atitudine vehementă împotriva filmului „**O insulă sub soare**“, în care un negru este iubit de o femeie albă. Eroul filmului — omul de culoare, care iubește și este iubit de o albă — desfășoară în film o vie activitate sindicală.

Cunoscutul actor american James Cagney este regizorul și realizatorul filmului „**Cel mai scurt drum spre infern**“ cu Robert Niven și Jorgen Jonson.

Scriitorul francez Roger Vaillant și regizorul Jules Dassin lucrează la scenariul filmului „**Legea**“ după romanul cu același titlu scris acum câțiva timp de Vaillant și distins cu premiul Goncourt pe anul 1957.

Michèle Morgan este interpreta rolului titular din filmul „**D-na Bovary**“

Regizorul ceh Irji Seevens și operatorul Rudolf Millici, au terminat nu de mult un documentar de lung metraj, „**Corăbiile merg spre răsărit**“. În film sînt descrise întâmplările unei călătorii de două luni pe bordul unui transatlantic.

Scriitorul suedez P. A. Fogelstrom a realizat scenariul filmului „**Intîlniri în amurg**“. În film se povestește viața unui talentat muzician, Roffe, care este nevoit să-și câștige existența vînzînd rame pentru tablouri. Interpretul lui Roffe este actorul Gradberg, considerat ca cel mai bun interpret suedez în stagiunea 1957/1958.

Regizorul japonez de cinematograf Akino Kurosavo, lucrează la ecranizarea piesei lui Maxim Gorki „**Azilul de noapte**“. Toți interpreții filmului sînt actori de teatru.

Un grup de trei cinești britanici: producătorul Beth Box, actorul Dick Bogard și regizorul Ralph Tomas termină actualmente filmul „**Povestiri despre două orașe**“ după o lucrare de Dickens.

Regizorul Mai Lor și operatorul Hinng Me au realizat de curînd primul film artistic vietnamez

Studiourile din Minsk au terminat recent filmul „**Nora**“ după povestirea cu același titlu a scriitorului bielorus A. Kulekovski. Filmul oglindește viața oamenilor dintr-un sat colhoznic și izbînzile realizate în dezvoltarea continuă a agriculturii. D. Stoliareskaia, Dzidra Ritenhergo, I. Saranțev și N. Doroșina sînt protagoniștii acestei noi producții sovietice realizată în regia lui I. Sulman.

Regizorul german Konrad Wolf a terminat recent în studioul „Defa“ din Berlin filmul „**Căutătorii soarelui**“ după un scenariu de Engel și Wiens. În rolurile principale apar actorul Erwin Gesebuck și actrița sovietică Riurma Sorahova.

RĂZBOIUL COCORII

Veronica și Boris sînt doi tineri. Locuiesc în Moscova și se iubesc. Îi cunoaștem în zorii unei dimineți, la ora 5, cînd orașul mai doarme încă. Îmbătați de dragoste, străbat singuri cu marea lor fericire străzile pustii. Lumea toată le aparține...

Ca un trăsnet, înspăimîntător și cu neputință de înțeles, începe războiul. Boris pleacă pe front.

Într-unul din groaznicele bombardamente, părinții Veronicăi sînt uciși. Rămasă singură pe lume, Veronica încearcă o mare deznădejde. Și iată că, împotriva voinței ei, și jignindu-i dragostea, un alt bărbat încearcă să-i intre în viață. Dezorientată, copleșită de durere, cu senzația vidului care o înconjoară, Veronica face un pas greșit: într-un acces de disperare devine soția acestui om.

A. Batalov (Boris)

Tatiana Samoilova (Veronica)

Traiul îi este din ce în ce mai amar, mai insuportabil. Este strivită de conștiința greșelii: s-a făcut nedemnă de tot ce-i dăruise Boris...

Pe cîmpul de luptă, atins de un glonte, Boris cade. În clipa morții vede trăsăturile Veronicăi.

Iată-o într-o rochie albă... Foarte aproape de dînsul... Sînt fericiți în ziua nunții lor, atît de mult visată!

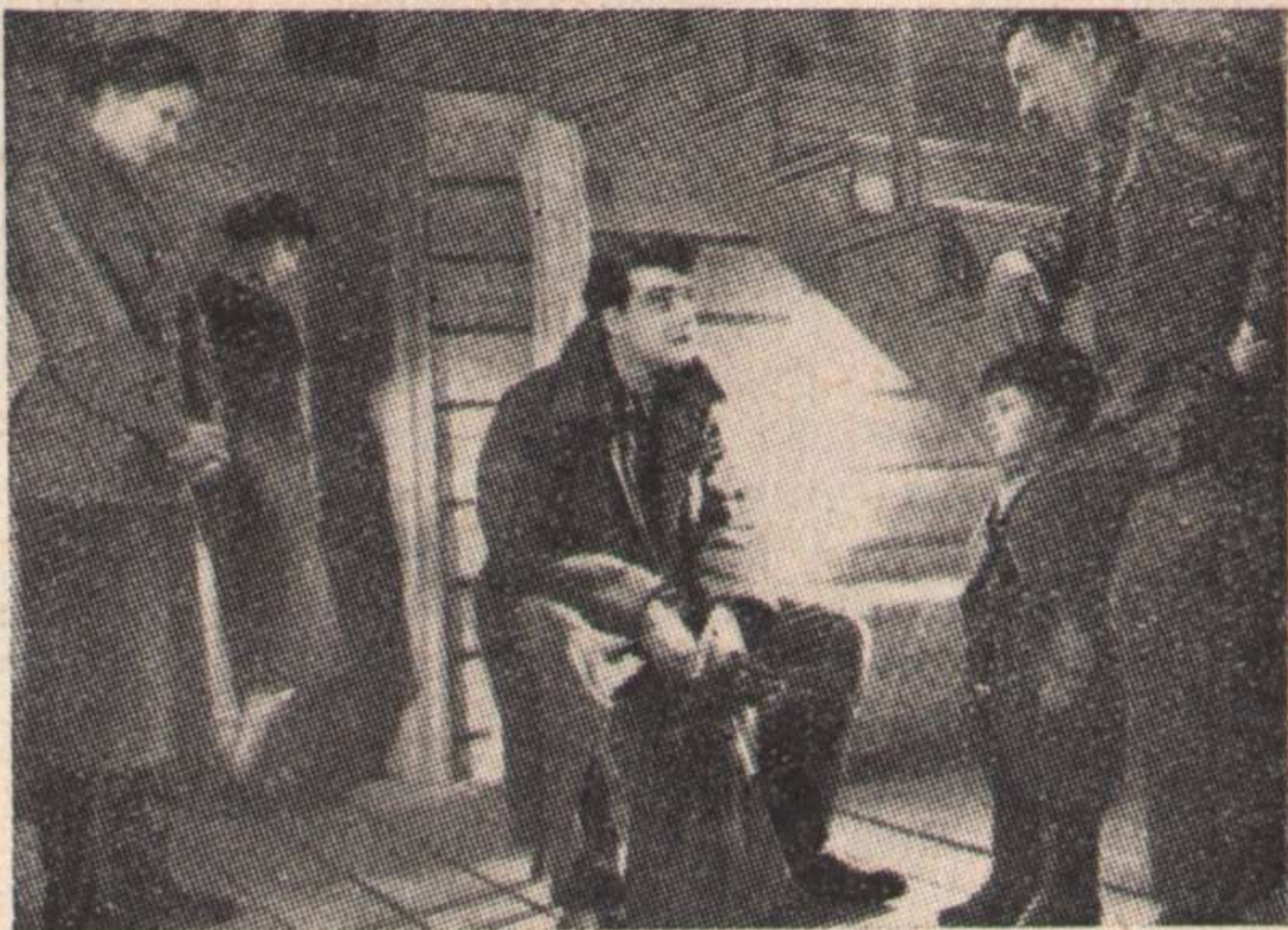
Lunile trec. Multele evenimente intervenite în viața Veronicăi nu mai sînt decît niște amintiri: evacuarea în îndepărtata Siberie, nopțile de insomnie, pline de frămîntări și remușcări, încercarea de sinucidere. Un singur gînd o mai ține în viață: că suferințele îndurate, despărțirea de omul pe care nu-l iubea, îi răscumpără greșala

față de omul iubit. Dar nenorocirea o lovește din nou. Un soldat îi aduce la cunoștință moartea lui Boris... Veronica nu răspunde nimic. Nu plînge. Pur și simplu nu crede. El trăiește și va veni, cu siguranță.

Victoria! Florile inundă peroarele gării. În aer e numai veselie,

ris, fericire. Trenul sosește. Dar Boris nu vine... Și florile care-î erau destinate sînt oferite de Veronica oamenilor pe care nu-i cunoaște. Oamenilor, tovarășilor lui de arme, soldați ca și el, care se întorc fericiți la căminele lor, la cei dragi, la o viață creatoare, plină de vise și de bucurii...

Un mare succes al cinematografilei sovietice! Film realizat de Mihail Kalatozov, după scenariul lui Victor Rozov. **Imagina:** Serghei Urusevski.

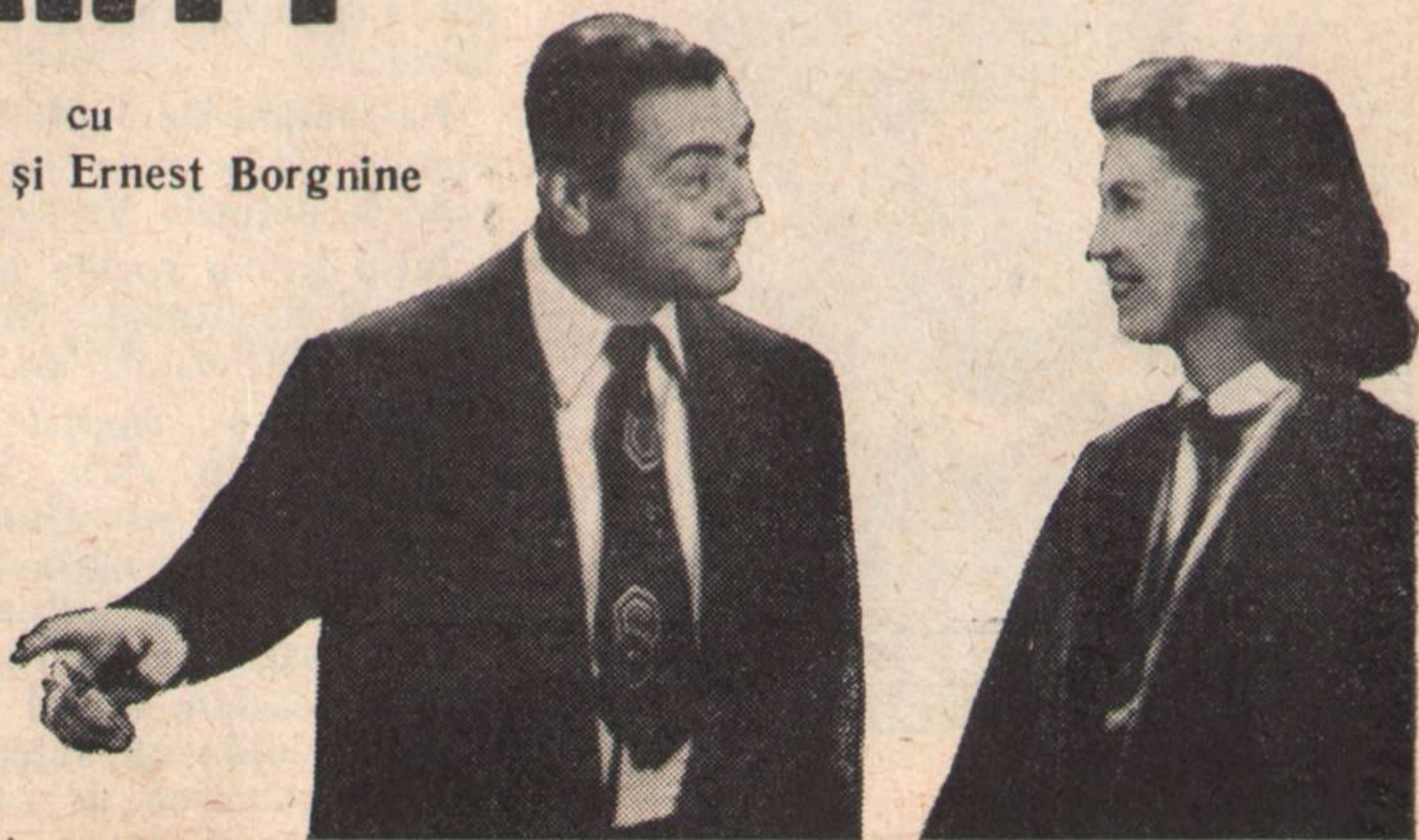
Soldatul aduce vestea atât de dureroasă.

— O producție a studiourilor americane —

MARTY

cu

Betsy Blair și Ernest Borgnine

Din impasul cinematografului americane, înecatã în propria ei îndepãrtare de viață, o mînã de tineri regizori ies la luminã, aducînd pe ecran realitatea cotidianului, cu marea și interesanta lui bogãție de fapte, situații, probleme.

Marty și Clara, eroii filmului, sînt legați prin existența nefalsificată și nescãldatã în luminile neonului a unui cartier mãrginaș din New-York. Povestea lor, sincer și artistic relatatã, impresioneazã. Din zãduful înãbușitor al anostului și searbãdului, zãduf cu care societatea le învãluește traiul, irupe setea lor de viață, de dragoste.

Giuseppe de Santis
ne prezintã pe :
Marcello Mastroianni și Marina Vlady
în

ZIILE de DRAGOSTE

Producție în culori a studiourilor italiene, dupã un scenariu de : Libero de Libero, Giuseppe de Santis, Elio Petri și Gianni Puciini.

Ei sînt Pasquale și Angela.
Trebuie sã mai spunem cã se iubesc ?

Cãsãtoria este în acest caz urmarea cea mai fireascã. Ei, dar cum se poate nuntã fãrã rochie albã de mireasã, fãrã ospãț, fãrã solemnul serviciu divin la bisericã ? Toate acestea înseamnã bani. Bani nu-s. Ce poate decide în asemenea situație „consiliul“ celor douã familii ?

S-a găsit soluția fericită: Pasquale s-o fure pe Angela. Astfel, „compromisă“, fata se va putea mărita fără zarvă și fără cheltuială, așa cum se cuvine unor „păcătoși“ care au călcat legile sfinte ale societății. Și iată-i, „fugiți“, fericiți într-o biată colibă.

După o serie de nostime — și triste în același timp — încurcături, Pasquale și Angela schimbă verighetele.

Totul e bine când se termină cu bine. Pe scările bisericii, cele două familii, gata la un moment dat să înceapă între ele o păruială în lege, pozează fericite ... în fața fotografului.

Filarmonica din Philadelphia

Orchestra simfonică din Philadelphia (SUA) este o formație de o înaltă valoare muzicală. În deceniile trecute, ea a făcut faima, dirijorului Leopold Stokowski, care a imprimat orchestrei unele particularități ce se păstrează și astăzi.

În prezent, dirijorul permanent și „sufletul“ formației din Philadelphia este Eugene Ormandy, unul dintre cei mai mari muzicieni ai Americii contemporane.

